

RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
9. juni 1992^{*}

I sag T-81/91,

Jacques Feltz, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Greiveldange (Storhertugdømmet Luxembourg), ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos og Kieran Bradley, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 4. februar 1991 om at nedsætte sagsøgerens anciennitet i forbindelse med overførslen af hans nationale pensionsrettigheder til fællesskabsinstitutionernes ordning,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne R. Schintgen og C. P. Briët,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

^{*} Processprog: fransk.

Kendelse

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren er tjenestemand ved Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«). Han blev fastansat den 1. juli 1976 i lønklasse C4, løntrin 1. Inden sin ansættelse i Parlamentet havde han indbetalt pensionsbidrag til to luxemburgske pensionskasser, Caisse de pensions des employés privés og Etablissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (herefter benævnt henholdsvis »CPEP« og »AVI«).
- 2 I 1979 anmodede sagsøgeren om at få sine pensionsrettigheder overført til Fællesskaberne.
- 3 Ved skrivelse af 15. oktober 1979 underrettede Parlamentet i medfør af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) sagsøgeren om antallet af de pensionsgivende tjenesteår, der kunne godskrives ham ved overførslen af de pensionsrettigheder, han havde erhvervet hos CPEP, som udgjorde 3 år, 3 måneder og 2 dage. Ved skrivelse af 5. februar 1980 underrettede Parlamentet endvidere sagsøgeren om antallet af de pensionsgivende tjenesteår, der kunne godskrives ham ved overførslen af de pensionsrettigheder, han havde erhvervet hos AVI, som udgjorde 5 år, 3 måneder og 20 dage. På det tidspunkt gik sagsøgeren ikke videre med sin anmodning om at få overført sine pensionsrettigheder.
- 4 I 1985 anmodede sagsøgeren på ny om at få sine pensionsrettigheder overført til Fællesskaberne, og trods den sene anmodning gik de to pensionskasser — efter en kraftig opfordring fra Parlamentets side — med til dette, dog uden at forhøje beløbet fra 1979 med renter for perioden 1980-1985.
- 5 Ved skrivelse af 31. maj 1985 meddelte AVI Parlamentet, at pensionskassen ville udbetale et beløb på 369 907 LFR til Parlamentet, svarende til overførslen af Jacques Feltz' pensionsbidrag.

- 6 Ved skrivelse af 18. juni 1985 tilsendte Parlamentet sagsøgeren et forslag om overførsel af de pensionsrettigheder, han havde erhvervet hos CPEP, som indebar en anciennitetsgodskrivning på 2 år, 9 måneder og 22 dage. Overførslen fandt sted i september 1985.

- 7 Ved skrivelse af 19. september 1985 — tilsendt sagsøgeren den 20. september 1985 — meddelte Parlamentet, at det havde fastsat antallet af pensionsgivende tjenesteår, som sagsøgeren ville få ved overførslen af de pensionsrettigheder, han havde erhvervet hos AVI, til 4 år, 4 måneder og 24 dage. Ved samme skrivelse fastsattes endvidere den 6. august 1971 som dato for anciennitetens begyndelse (herefter benævnt »anciennitetsdato«).

- 8 I oktober 1985 rettede Parlamentet henvendelse til CPEP vedrørende renter af sagsøgerens pensionsbidrag for perioden april 1980 — september 1985.

- 9 Ved skrivelse af 22. april 1986 meddelte CPEP Parlamentet, at pensionskassen skyldte Parlamentet 51 685 LFR i form af renter.

- 10 Den 5. maj 1986 traf Parlamentet en ny afgørelse, ifølge hvilken den 13. december 1967 fastsattes som anciennitetsdato og antallet af pensionsgivende tjenesteår til 3 år, 5 måneder og 27 dage som følge af de renter, CPEP havde betalt.

- 11 Den 5. oktober 1990 udbetalte AVI for sit vedkommende de renter, det skyldte Parlamentet. Dette gav anledning til nye beregninger.

- 12 I løbet af oktober 1990 genoptog Parlamentet sagsøgerens pensions sag, hvorved det nedsatte antallet af pensionsgivende tjenesteår på basis af de hos AVI erhvervede pensionsrettigheder fra 4 år, 4 måneder og 24 dage til 3 år, 6 måneder og 22 dage. Parlamentet underrettede sagsøgeren om disse nye beregninger ved skrivelse af 4. februar 1991, hvorved det samtidig underrettede ham om beregningerne vedrørende de hos CPEP erhvervede pensionsrettigheder, som betød, at antallet af pensionsgivende tjenesteår blev nedsat fra 3 år, 5 måneder og 27 dage til 2 år, 2 måneder og 17 dage.
- 13 Sagsøgeren har gjort gældende, at dette resultat skyldes det forhold, at Parlamentet for første gang anvender en justeringskoefficient. Ifølge sagsøgeren var de beregninger, han havde fået tilsendt i 1979 og 1980, fejlagtige, idet Parlamentet i forbindelse med hans fastansættelse havde undladt at anvende den gældende justeringskoefficient på hans grundløn. Denne fejl blev først opdaget i forbindelse med beregningen af AVI's overførsel i oktober 1990.
- 14 Den 3. maj 1991 indbragte sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori han anmodede Parlamentet om »at annullere den afgørelse, jeg blev underrettet om ved skrivelse af 4. februar 1991, hvorved der var foretaget en ny beregning over anciennitetsgodskrivningen, og hvorved det blev mig pålagt at træffe et valg, uden at man gav mig de oplysninger, der gjorde det muligt for mig at efterprøve beregningerne af den meddelte anciennitetsgodskrivning og forstå, hvorfor den tredje beregning var mere korrekt end de to foregående, som stillede mig gunstigere«. Sagsøgeren tilføjede at »den anfægtede afgørelse følgelig bør erstattes af en ny afgørelse med en korrekt, præcis og begrundet beregning over den anciennitetsgodskrivning, jeg havde erhvervet inden ansættelsen, der sætter mig i stand til fuld viden om alle sagens forhold at vælge den ordning, der stiller mig gunstigst. For at sætte mig i stand til at træffe det rigtige valg, er Parlamentet — i betragtning af dets pligt til at varetage de dér ansatte tjenestemænds interesser samt under hensyntagen til sagens tekniske karakter og de i Schneemann-dommen anførte principper — pligtigt at yde mig den nødvendige tekniske og økonomiske bistand«.

- 15 Den 5. september 1991 besvarede Parlamentets generalsekretær som beslutningstænde myndighed klagen i følgende vendinger:

» ... [en] undersøgelse af sagen viser, at de beregninger, De fik tilsendt i 1985 i forbindelse med Deres beslutning om at overføre Deres nationale pensionsrettigheder til Fællesskaberne, var fejlagtige.

Jeg har følgelig bestemt, at De underrettes om beregningen af de pensionsrettigheder, De ville have erhvervet, hvis De ikke havde foretaget en overførsel i 1985 ...«.

Retsforhandlinger

- 16 Jacques Feltz har herefter ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. november 1991 anlagt nærværende sag, der er registreret under nummer T-81/91, med følgende påstand:

»Det fastslås, at:

Parlamentet ex officio skal yde sagsøgeren den nødvendige tekniske og økonomiske bistand med henblik på at sætte ham i stand til med fuld viden at udøve den ret, der tillægges ham i medfør af artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII.

Retten udtaler og bestemmer:

- 1) Europa-Parlamentets afgørelse af 4. februar 1991 om at nedsætte sagsøgerens anciennitet i forbindelse med overførslen af hans nationale pensionsrettigheder til Fællesskaberne annulleres.

2) Sagsøgte betaler sagens omkostninger.«

- 17 Den 21. november 1991 tilsendte Parlamentet de to nationale pensionskasser, CPEP og AVI, en skrivelse, hvori det bad dem oplyse, på hvilke betingelser de kunne gå med til en tilbagebetaling af det overførte beløb, samt størrelsen af det opsatte pensionsbeløb, Jacques Feltz ville have fået udbetalt, såfremt overførslen ikke havde fundet sted.
- 18 Den 27. november 1991 svarede AVI, at den ikke kunne gå med til en tilbageførsel af sagsøgerens pensionsrettigheder. AVI fremsendte endvidere en beregning over det pensionsbeløb, sagsøgeren ville have haft ret til, hvis overførslen ikke havde fundet sted i 1985. CPEP meddelte, at en tilbageførsel ikke var mulig.
- 19 Den 15. januar 1992 tilsendte Parlamentets generalsekretær sagsøgeren en skrivelse med følgende ordlyd:

»Man har i Deres sag meddelt mig, at Caisse de pension des employés privés (CPEP) samt Etablissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (AVI) har afvist at gå med til en eventuel tilbagebetaling af de beløb, der er udbetalt til Europa-Parlamentet i forbindelse med overførsel af Deres pensionsrettigheder.

Der findes ingen lovhjemmel, der giver mulighed for at ophæve en sådan overførsel. Desuden har CPEP afslået til vor oplysning at beregne den pension, De ville have været berettiget til, hvis overførslen ikke havde fundet sted; CPEP har begrundet afslaget med, at den anser det for overflødigt at foretage en beregning for et tidligere medlem, som pensionskassen ikke længere har noget udestående med.

Eftersom De har underskrevet anmodningen om tilbagekøb af pensionsretten på basis af den beregning over de pensionsgivende tjenesteår, der blev foretaget den 18. juni 1985 for CPEP's vedkommende og den 20. juni 1985 for AVI's vedkom-

mende, og i erkendelse af, at tilbagekøb af en pensionsret indebærer komplicerede matematiske beregninger, har jeg bedt vort kontor betragte beregningerne fra 1985 som endelige. Alene de renter, AVI overførte i 1990, forbliver omregnet til pensionsgivende tjenestear i Fællesskaberne på basis af beregninger foretaget under anvendelse af justeringskoefficienten.

Følgelig betragtes de nye beregninger henholdsvis af 17. oktober 1990 og 4. februar 1991 som ugyldige, og De vil have ret til pension med den højeste sats fra og med den dag, De fylder 60 år og 2 måneder.«.

- 20 Den 20. januar 1992 har Parlamentet påstået søgsmålet afvist med den begrundelse, at skrivelsen fra dets generalsekretær af 5. september 1991 udgør en klar og tydelig afgørelse, der tager sagsøgerens klage af 3. maj 1991 til følge. Parlamentet har således nedlagt påstand om, at det bestemmes, at søgsmålet er uden genstand, at sagen afvises, og at der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler. Parlamentet har samtidig gjort opmærksom på, at generalsekretæren den 5. september 1991 — dvs. den dag, svaret på klagen blev fremsendt — bl.a. gav følgende instruks til Parlamentets kompetente kontor:

» Som det fremgår af den sag, De har oversendt til Den Juridiske Tjeneste vedrørende denne klage, var alle de beregninger af anciennitetsgodskrivningen, der blev meddelt sagsøgeren i perioden 1979-1990, fejlagtige, idet justeringskoefficienten ikke blev anvendt på hans grundløn.

Med henblik på at ophæve skadevirkningerne af denne fejl skal jeg anmode Dem om at tilsende sagsøgeren en beregning over de nationale pensionsrettigheder, han ville have erhvervet, hvis han ikke havde foretaget en overførsel i 1985, og eventuelt at forhandle tilbageførslen af hans pensionsret til de nationale pensionskasser.«

- 21 Den 9. marts 1992 har sagsøgeren fremsat bemærkninger til formalitetsspørgsmålet; han har herved gjort gældende, at når Parlamentet den 4. februar 1991 sendte

ham en ny beregning over de pensionsgivende tjenesteår, han fik tillagt i forbindelse med overførslen af pensionsretten, er det, fordi Parlamentet betragtede de foregående beregninger som fejlagtige. Således bekræfter skrivelsen af 5. september 1991 kun, at beregningerne fra 1985 var fejlagtige, uden dog samtidig at drage beregningerne fra den 4. februar 1991 i tvivl. Videre mener sagsøgeren, at hvis han havde været vidende om de instrukser, Parlamentets generalsekretær gav det kompetente kontor, havde han kunnet anmode sidstnævnte om en præcisering af svaret af 5. september 1991, hvorefter det ikke ville have været nødvendigt at rejse nærværende annulationssøgsmål. Efter sagsøgerens opfattelse har Parlamentets forvaltning tilsyneladende først genoptaget sagen efter forkyndelsen af stævningen. Sagsøgeren gør gældende, at det først er ved afgørelsen af 15. januar 1992, at Parlamentet har vist imødekommenhed i forbindelse med hans klage af 3. maj 1991; på den baggrund nedlægger han påstand om, at sagsøgtets afvisningspåstand forkastes, og at det følger bestemt, at sagen fremmes til realitetsbehandling, i det mindste hvad angår dens omkostninger.

Sagens manglende genstand og sagsomkostningerne

- 22 Retten finder, at skrivelsen af 5. september 1991 fra Parlamentets generalsekretær ikke kan betragtes som en afgørelse, der giver sagsøgeren medhold i hans klage. Generalsekretæren nævner ganske vist, at han har givet de nødvendige instrukser til det kompetente kontor om, at det skal tilsende sagsøgeren en beregning over de nationale pensionsrettigheder, han ville have erhvervet, hvis han ikke havde anmodet om overførsel i 1985; imidlertid fremgik ordlyden af disse instrukser ikke af skrivelsen af 5. september 1991 og blev først bragt til sagsøgerens kundskab gennem Parlamentets afvisningspåstand. Derfor kan det ikke alene ud af skrivelsen af 5. september 1991 udledes, at denne udgjorde et positivt svar. Tværtimod bekræfter skrivelsen Parlamentets konstatering af, at beregningerne fra 1985 var fejlagtige.
- 23 Retten bemærker, at det først er ved skrivelse af 15. januar 1992, at Parlamentets generalsekretær underrettede sagsøgeren om, at de nye beregninger fra henholdsvis den 17. oktober 1990 og den 4. februar 1991 skulle anses for ugyldige, og at han

havde bedt Parlamentets kompetente kontor om at betragte beregningerne fra 1985 som endelige.

- 24 Sagsøgeren erkender, at skrivelsen af 15. januar 1992 tager hensyn til hans klage, men har meddelt Retten, at han ikke agter at hæve sagen, ligesom han kræver sagen realitetsbehandlet, i det mindste for så vidt angår sagsomkostningerne.
- 25 På baggrund heraf bemærker Retten for det første, at søgsmålet kunne realitetsbehandles på det tidspunkt, det blev rejst, men at tvisten mellem sagsøgeren og Parlamentet ikke længere har nogen genstand efter Parlamentets afgørelse af 15. januar 1992. Det er herefter uforholdent at træffe afgørelse i sagen.
- 26 Retten bemærker endvidere, at eftersom sagsøgeren ikke har hævet sagen, kan afgørelsen om sagsomkostningerne ikke træffes i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, men må træffes i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6, hvori bestemmes, at Retten er frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger, såfremt det er uforholdent at træffe afgørelse om sagens genstand.
- 27 Vedrørende den foreliggende sag bemærker Retten, at Parlamentet først efter sagsøgerens sagsanlæg rettede henvendelse til de pågældende pensionskasser, men forgæves, således som nævnt ovenfor i afsnittet vedrørende sagens faktiske omstændigheder, og at Parlamentet først den 15. januar 1992 har taget sagsøgerens klage til følge.

- 28 Under hensyn til, at Parlamentet har taget sagsøgerens klage til følge, efter at denne havde anlagt sag, og til, at sagsøgeren ikke har hævet sagen, finder Retten det rimeligt, at Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler to tredjedele af sagsøgerens omkostninger, samt at sidstnævnte bærer en tredjedel af sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Det er uforholdent at træffe afgørelse i sagen.

- 2) Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler to tredjedele af omkostningerne for sagsøgeren, som bærer en tredjedel af sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 9. juni 1992.

H. Jung

Justitssekretær

R. García-Valdecasas

Afdelingsformand